

Kronisk sykt barn

Det var alltid Tore som tok seg fri når datteren med Down syndrom ble syk.

Renate er fire år. Hun har Down syndrom og en hjertefeil. I løpet av høsten har hun hatt to lungebetennelser.

Det var alltid faren, Tore, som kom med henne. Han fortalte at han syntes det var kjedelig å ringe til jobben så ofte for å si at han måtte være hjemme med datteren som var blitt syk. På den annen side ville han ikke sende henne i barnehagen når hun ikke var i form.

Jeg sa jeg skjønnte at det var vanskelig, men at han gjorde rett i å være hjemme med Renate når hun var syk. Det var vondt for henne å være på et aktivt og hektisk sted dersom hun ikke var i form. Dessuten hadde personalet begrenset kapasitet til å ivareta henne i en slik situasjon. Hvis syke barn er hjemme, avtar også smittefaren for andre barn.

Jeg minnet ham om at han og kona rettmessig har krav på dobbelt antall egenmeldingsdager som følge av Renates kroniske helseproblemer. Jeg spurte om dette antallet var tilstrekkelig. Tore sa at det ikke var det, og at det var derfor han kom i dag. Han lurte på om han kunne få en sykemelding for seg selv denne gangen.

<class="patientspeak">**Pasient** Jeg har brukt opp alle sykedagene for Renate og alle mine egne egenmeldinger for i år.

Jeg spurte ham hvordan han og kona fordelte fraværet mellom dem. Tore likte åpenbart ikke å

snakke om dette, men sa etter en liten pause at hun ikke hadde brukt noen sykedager enda.

<class="patientspeak">**Pasient** Det er ikke så lett for henne. Hun har en høy stilling og det er nesten alltid møter hun ikke kan være borte fra.

Han unnskyldte henne ved å påpeke hennes krevende arbeidssituasjon.

<class="doctorspeak">**Lege** Ja, men det er ikke er så lett for deg heller, og du har jo flere sykedager igjen?

Jeg fortalte ham at jeg skjønnte at situasjonen var vanskelig, men at jeg ikke hadde lov til å skrive fiktive sykemeldinger. Han var tross alt ikke syk. Jeg sa at jeg mente kona måtte ta sin del. Når de sammen hadde fått et barn som var oftere sykt enn andre barn må begge bære sin del av den byrden.

Jeg spurte ham om arbeidsgiver sa noe om alt fraværet hans. Han hadde fått en del kommentarer på jobben. Han visste at de var misfornøyd med hans hyppige fravær, og at de var kritiske til at han tok alt fraværet mens kona hans aldri var hjemme. Kollegaene mente at det også påførte dem ekstraarbeid.

<class="patientspeak">**Pasient** Ja, du skjønner sikkert at jeg føler meg mellom barken og veden. På den ene siden vil jeg forsvare kona mi, mens jeg egentlig synes at det er dårlig gjort av henne å overlate alt til meg. Jeg merker at de ikke regner med meg like mye lenger på jobben. De har også hintet om at jeg jukser med egenmeldingene, fordi jeg aldri var syk før.

Jeg sa at jeg innså at dette var vanskelig, men at kona burde ta sin del av ansvaret. Tore fortalte at hun var på en internasjonal kongress hele denne uken og ikke kom hjem før lørdag ettermiddag. Jeg samtykket i å skrive sykemelding for ham denne gangen, og at han burde snakke med kona så fort hun kom hjem.

Tore så oppriktig fortvilet ut, og sa stille at det nok ikke kom til å komme noe godt ut av det. Han hadde tatt opp dette med henne mange ganger før. Hun var en tøff og karriereorientert dame. Den eneste gangen han hadde satt foten ned og gått på jobben, så endte det med at datteren ble sendt halvsyk i barnehagen. Jeg sa at vi kunne søke trygdekontoret om å overføre noen av konas sykedager til Tore, men at det ikke var en varig løsning, og at det var usikkert om en slik søknad ville bli innvilget.

<class="patientspeak">**Pasient** Det er dette som er det triste i situasjonen. Hun var ikke fullt så fraværende da Renates storesøster var liten. Da hendte det at hun tok noen sykedager. Jeg tror rett og slett at hun har et anstrengt forhold til at Renate ikke er som andre barn, og at det på en måte ikke passer inn i hennes perfekte liv. Det synes jeg er vondt, sa han.

